

Майте добру відвагу

***"Будьте мужні, і Він зміцнить серце ваше,
усі ви, що надієтесь на Господа".***

Псалом 31:24

Святе Письмо заохочує Господній народ бути сповненим віри, надії, впевненості та довіри. Дивлячись на світ, ми бачимо конкретні причини, чому так має бути. Більшість людей у світі сповнені страху, побоювань, недовіри та тривоги. З цієї причини вони не можуть отримати найкраще від життєвих можливостей. Вони бачать пастки гріха і неприємностей у різних напрямках, а тому мають підстави не довіряти, боятися.

Однак справжні християни вступили в особливі стосунки з Богом, а Він - з ними. Він запевнив їх, що наглядатиме за їхніми справами, чого не було б, якби вони не вступили в стосунки з Ним. Тому вони повинні сподіватися і довіряти Йому. Вони повинні прислухатися до того, що він сказав, і набратися сміливості в думці, що весь їхній досвід перебуває під його наглядом. 2 Коринтян 4:15-17

Божий народ вийшов зі світу і приєднався до стандарту Господа Ісуса Христа - стандарту праведності, істини, святості та протистояння гріху. Вони будуть оточені могутніми ворогами. Проти них підніметься сам сатана, який намагатиметься протистояти їм, як він протистояв усім Божим планам. Він не може безпосередньо напасти на Господа, але він може напасти на Його план і на тих, хто в Нього вірить. Саме сатана підбурював до бунтів, заворушень і переслідувань за часів Ісуса та апостолів, а згодом спричинився до утисків Господнього народу. 2 Коринтян 2:11; 11:14; 2 Солунян 2:7-10; 1 Петра 5:8,9

Сатана чинить усе це не власноручно, але через своїх обманутих слуг. (2 Солунян 2:11). Він завжди виступав проти праведності і всіх, хто любить праведність. Тому християни повинні мати велику відвагу, бо якщо вони дозволять супротивникові зламати їхню відвагу, то незабаром він може повністю вивести їх з бою. Від відступаючого солдата, який втратив відвагу, мало користі в бою. Замість того, щоб втрачати відвагу, ми повинні віддати наші земні інтереси нашому Отцю і довіряти Йому, що в теперішньому житті Він керуватиме нами і все назавжди змінить

на краще, щоб тих, хто є "покликаними за Його задумом". Римлянам 8:28

Окрім Супротивника, нам протистоїть загальний дух світу. Світ часто вважає нас нерозумними, якщо ми думаємо, що маємо якийсь особливий божественний нагляд. Такий дух може тихо сказати нам: "Бог створив усі світи, тисячі ангелів і все у всесвіті. Невже ти думаєш, що він має якийсь особливий інтерес до тебе? Якщо Бог є, то він такий великий, а ми такі малі, що він не може звернути на нас жодної уваги". Таким чином наша віра може бути побита. Нам потрібно мати добру мужність і надію на Господа. Як висловлює це Павло: "Тепер ми прийняли не духа світу, але духа, що від Бога". 1 Коринтян 2:12

Крім того, ми маємо власну занепалу плоть. Кожен з нас має в собі, у власному тілі, найгрізнішого супротивника. (Римлянам 7:18,25). Святе Письмо свідчить, що коли ми віддали себе Господу, і Він дав нам Свого Святого Духа, ми почали процес перетворення і стали зародками нових створінь "у Христі" (Римлянам 12,12). (Римлянам 12:1,2; 2 Коринтян 5:17). Цей зародок Нового Створіння, новий розум, воля і характер, розвивається в наших смертних тілах до моменту воскресіння, або духовного народження, коли ми перейдемо із земного стану в небесний. "Воно

[нове створіння] сіється в тлінні, а росте в нетлінні: Сіється в безчесті, а виростає в славі: сіється в немочі, а виростає в силі: сіється тіло тілесне, а виростає тіло духовне". 1 Коринтян 15:42-44

Тим не менш, поки ми перебуваємо у плоті, ми маємо всі її гріховні нахили, з якими нам доводиться вести боротьбу. У той же час, як нові створіння, ми відреклися від них - ми відвернулися від гріха (Римлянам 6:1,2,11,12). Ми обміняли земні інтереси і надії на небесні інтереси і надії. Нашим щоденним досвідом Господь випробовує нас. Ми повинні бути завжди пильними, щоб перемагати плоть. Потрібна велика мужність, щоб боротися з її схильністю до гріха. Ще більшої відваги вимагає те, що, постійно борючись зі слабкостями і немочами нашої плоті і перемагаючи її в міру, ми повинні додатково залучатися до жертви і служіння Господеві. Все це вимагає великої мужності, якої в нас самих недостатньо. 2 Коринтян 3:5; Филип'ян 3:3

Нас закликають покластися на Господа і запевняють, що ми "все можемо в Христі, що зміцнює нас" (Филип'ян 4:13). (Филип'ян 4:13). Це єдина сила, достатня для нас. Для остаточної перемоги знадобиться вся наша мужність, вся наша віра і надія - кожен корисний елемент, який

ми можемо використати в боротьбі, - щоб здобути перемогу. Однак Господь дає нам достатньо благодаті, щоб ми могли перемогти. (2 Коринтян 12:9; Євреїв 4:16). Це не означає, що кожен з нас буде жити досконалим життям, або що ми завжди будемо проявляти повну мужність. Час від часу ми можемо зазнавати невдач, але наш люблячий Небесний Отець веде нас далі, і ми будемо виносити цінні уроки з наших помилок.

Різні види хоробрості

Дехто, маючи сильнішу віру і надію, повністю зосередивши свій розум на Господі, відважно йшов вперед. Це "добра відвага" в тому сенсі, що вона є сильною відвагою, правильною відвагою. Ми можемо пов'язати з нашим текстом думку про те, що наша "надія на Господа" повинна бути підкріплена і зміцнена доброю відвагою, правильною відвагою, побожною відвагою.

Існує також відвага, яка народжується з гордості, яка каже: "Не відступай. Не дозволяй нікому випередити себе". У бою воїни можуть змагатися один з одним, маючи бажання зробити щось особливо помітне, що викличе оплески їхнього командира або товаришів по службі. Вони потребують чогось, що надихатиме їх - можливо,

бажання слави -- для того, щоб надати їм сміливості ризикувати власним життям або забирати життя інших людей. Це той вид відваги, який, здавалося б, допоможе їм здобути перемогу в їхній битві, хоча це і негідний мотив для натхнення відваги.

Відвага з правильних принципів, однак, заснована на вірі та довірі до Господа, не є відвагою чи хвалькуватістю, але благородною та приємною Богові. Вона має своїм джерелом усвідомлення того, що Бог обіцяв, що Він спостерігає за нами і бажає, щоб ми були співспадкоємцями Його Сина в Його Царстві (Римлянам 8:17; Римлянам 8:18). (Римлянам 8:17; Об'явлення 3:21). Він ретельно випробовує нас, щоб побачити, чи виявимося ми вірними. Ця відвага завжди повинна полягати в тому, щоб чинити правильно - по-Божому.

Заклик стосується всіх ситуацій

Цей заклик до належної відваги стосується нас у кожному аспекті життя, незалежно від того, в якій ситуації ми перебуваємо. Він стосується тих, хто має певну владу і вплив, - щоб вони були достатньо відважними, щоб чинити правильно - те, що розуміється як Господня воля. Така відвага

промовляє до нас: "Роби свій обов'язок, якою б не була воля Господня для тебе. Сподівайся на Господа, навіть якщо твої мотиви часто будуть неправильно зрозумілі". Ми повинні мати добру відвагу відстоювати те, що є правильним, незалежно від того, чи буде наша нагорода в цьому житті, чи в тому, яке прийде. Згадаймо слова Господа, сказані Ісусу Навину на початку його керівництва Ізраїлем: "Будь сильним і дуже відважним. Пильнуй, щоб виконувати весь закон, ... не ухилийся від нього ні праворуч, ні ліворуч". Ісус Навин 1:7

Заклик бути відважним також стосується і ділової людини, яка є християнином. Мирські друзі можуть сказати: "Ти зазнаєш невдачі у своєму бізнесі. Ти не можеш рекламувати свій бізнес. Якщо ти будеш говорити правду, люди не будуть тобі покровительствувати, вони підуть туди, де їм скажуть багато брехні". Якщо християнин прислухається до такої поради, він, можливо, зробить більший бізнес, але завалить головну справу в житті - розвиток і практику праведного характеру.

Те саме стосується всіх богопосвячених осіб, незалежно від ситуації чи місця в цьому житті. Кожен повинен відстоювати правильні принципи, не бути малодушним і не боятися виявляти

християнський характер словом і ділом (Ів. 3:21; Яків 3:21). (Івана 3:21; Якова 1:22,25). Там, де на кону стоїть принцип, ми повинні зайняти свою позицію і сказати: "Моя думка така-то і така-то, і я буду зобов'язаний підтримувати свою позицію. Я буду задовольнятися тим, що вважаю своїм обов'язком, не бажаючи примушувати інших; але я буду вірний принципам, в які я прийшов вірити". Таким чином, навіть ті, хто думав би інакше, знали б, що той, хто розмовляє з , має переконання, і набрався сміливості висловити їх чесно і щиро. Римлянам 12:17

Відвага, пропорційна вірі

У житті всіх послідовників Христа є випробування і труднощі. Правильна мужність знаходить можливість проявити себе в кожному з Божих дітей. Це та відвага, якої шукає Господь, і саме її треба шукати в переможцях. Лише їм буде дароване місце в Царстві Небесному. Звідси впливає урок нашого тексту: Будьмо мужні, бо так ми покажемо нашу віру в Господа. Ті, хто сподіваються на Нього і вірні Йому, будуть відважними в міру своєї вірності та віри. Матвія 9:29

Така мужність буде підтримувати нас за будь-яких обставин. Наш Господь, звертаючись до своїх учнів, одного разу сказав: "За Мене вас будуть тягнути до правителів і царів. ... Не турбуйтеся, як вам говорити, ані що вам говорити, бо що вам говорити, те й буде дано вам тієї години". (Мт. 10:18,19). Тут думка здається такою: "Не турбуйтеся, якщо ви будете приведені перед можновладцями". Господній народ, які б обставини не виникали, матиме таку віру і довіру до Бога, що буде поводитися мужньо, покладаючись на божественну силу у всіх життєвих випробуваннях.

Спосіб, у який Бог дасть нам слова і мудрість, може змінюватися залежно від обставин. Це може бути підказка від когось іншого; можливо, почутий досвід когось іншого; або ж текст Святого Письма, який був би особливо корисним, спаде нам на думку. Думка полягає в тому, що наша довіра повністю покладається на Господа, і що ми не повинні боятися. Євреїв 13:6

Господь звернувся з цитованими вище словами до своїх учнів - невчених людей. Для них приведення до "правителів і царів", природно, повинно було викликати великий страх. Що вони повинні були сказати? Що вони могли відповісти цим людям - цим великим, вченим мужам? Учні

були дуже смиренні і усвідомлювали своє невігластво, але Господь провадив їх. Освіта тоді була набагато менш загальною, порівняно з сьогоднішнім днем. Сьогодні практично всі в тій чи іншій мірі освічені. Тим не менше, запевнення Господа стосується нас і зараз, так само, як воно стосувалося Його учнів.

Якщо ми опинилися в скрутному становищі чи труднощах, ми повинні пам'ятати, що Писання запевняє нас: "Ангел Господній таборує навколо тих, хто боїться [шанує] Його, і визволяє їх" (Псалтир 34:7). (Псалми 34:7). Ця думка повинна сприяти тому, щоб ми були спокійними і зібраними в думках, і давати нам можливість поводитися мужньо, знаючи, що ми перебуваємо в тісному зв'язку з Ним. Так ми зможемо мати повну довіру до Господа. Крім того, ми усвідомлюємо, що ми недостатньо мудрі, щоб повністю зрозуміти, якими можуть бути Божі наміри щодо нас у кожній конкретній ситуації. Тому ми не знаємо, як Господь може поступити в тій чи іншій справі.

"Віра може твердо довіряти Йому"

Перші учні роздумували над тим, що Ісус передбачив для Себе. Петро з упевненістю

сказав Йому: "Ти Христос, Син Бога Живого!" (Матвія 16:16). Вони, мабуть, подумали: Як Бог міг допустити, щоб Йому заподіяли якусь шкоду? Учні дійшли висновку, що все, про що Він говорив, має бути просто фігурою мови, як тоді, коли Він сказав їм, що вони повинні їсти Його плоть і пити Його кров (Івана 6:53). (Івана 6:53-56). Тож тепер, коли Він сказав: "Син Людський... має бути розіп'ятий", вони подумали, що це один з Його особливих висловів, який вони не могли зрозуміти. Матвія 26:2

Тому учні були дуже стурбовані, здивовані і здивовані, коли Ісуса заарештували і привели до юдейського Синедріону, а Він, замість того, щоб використати свою силу і красномовство, мовчав і дозволяв собі суперечити і зловтішатися. Потім їхнього Учителя привели до Пилата. Тепер, подумали учні, Ісус напевно не вагатиметься перед римським правителем! Звідси знову здивування і подив учнів, коли все сталося зовсім не так, як вони очікували. Але такий хід подій з боку нашого Господа був необхідний у плані Небесного Отця, і не тільки для Ісуса, щоб Він міг постраждати, а потім увійти у Свою славу, але й для світу, тому що ціна викуплення, досконале людське життя, повинна бути надана як "викуп за

всіх". 1 Тимофія 2:5,6; 1 Коринтян 15:22; Римлян 5:18

Якщо в Божій мудрості найкраще якимось чином побити нас і посоромити, як це було зроблено з нашим Учителем, ми повинні мати добру мужність. Він зміцнить наші серця, бо ми довіряємо Йому і впевнені, що Він перемаже наш досвід. Ми знаємо, що Він надто мудрий, щоб помилятися, і що для дозволу, яким би він не був, повинен бути мотив, причина. Ми точно знаємо, що святі є дорогоцінними в очах Господніх, і їх особливо бережуть. Псалом 17:8

Яким би не був для нас результат будь-якої справи, ми повинні приймати його як від Господа, незалежно від того, чи можемо ми розпізнати його причину, чи ні. Ми повинні мати віру і надію, навіть якщо шлях нелегкий, і якщо все відбувається зовсім не так, як ми очікували. "Надійся на Господа, будь мужнім, і Він зміцнить серце твоє; надіяся, кажу, на Господа". Псалом 27:14